

Майчината обич е по-силна от смъртта

В нашия град, през пролетта, преди 2—3 години, слънцето бѣ много щедро и обилно сполеше топлина. Къщата, въ която живееше деля Мила бѣ нѣколко си залустѣла. Тѣй се чинеше на мнозина, които я познаваха и предутеждаха, че се е случило нѣщо необичновено, ако не я видят на пикната врата, поне на прозореца, азбразен се въ лицето на всѣка надна минувачка и прамеща впечатление на всички забелязвали я — че търси нѣкого...

И наистина деля Мила боледуваше... Отъ изпитото ѝ лице, отъ немощнитѣ и джмешени се виждаше, че болестта ѝ е тежка.

Лѣкаритѣ, които я преглеждаха, па даже и случайнитѣ посетители казваха, че тя не ще преживѣе дълго — накаръ, че всички близки не позволяваха така мисълъ да имъ е гостенка.

И искаше защо — деля Мила бѣ сѣкла на синоветѣ и дѣщеритѣ си, като добродушна майка, а на всички други, като добра и милостива.

Боледуването ѝ продължи повече отъ колкото оценяваха лѣкаритѣ — и много тя не прокумѣла за къщата, която терзавеше и безъ това измачичено и отъ физически болки, гѣло. Въ самото начало на болестта, когато имаше все още сила, при всѣки обикновенъ шумъ или отваряне на вратата, тя инстинктивно издигаше своите глава, поглеждаше къмъ прещия шумъ или прещичащия прага на нейната стая, посетителъ взираше се, за да сложн бавно своите глава върху улегналата отъ тежестта на главата и възлѣванцата.

Това напрѣгане ѝ струваше много. Язвеше се огънъ, който в топлина, като запалена водоненца... и следъ това — благостъ ѝ погледъ угасваше...

Презъ единъ отъ тия пролетни, топли дни, се почувства неочаквано движение около

къщата на деля Мила — рещата ѝ тичаха, срѣща се последователно нѣколко фейтона и отъ тѣхъ слѣзаша хора съ чанти — отпразвайки се съ бързи крачки къмъ входа на къщата имъ.

Тия посетители бѣха лѣкари — следъ прегледа тѣ завикаха на домашнитѣ ѝ, че не ще бъде жива до края на дена.

Голѣма бѣ уплахата между бащата и дѣцата, които видяйки, че не ще ѝ се помогне, зевобинолна умрещощата...

Тоя шумъ, който създаде уплазата имъ, като че пробудан деля Мила... поотвори очи, протегна ръце и съ нѣка, болезнено ги погледна: Елате... и добеви за да я разбератъ — Люба...

Въ тоя именно моментъ, силно се почувя на водната врата. Дошелъ бѣ раздѣвачъ. Той връчи телеграма.

Прочетоха я съ високъ гласъ:

„Днесъ получихъ разрешение отъ директора на училището. Следъ 2 дни пристиганъ Люба“.

Люба бѣ най-малката дѣщеря на деля Мила — ученичка въ Цариградъ — Робертъ колежъ.

Безъ да има видима причина — и безъ да е дошло време за ваканция, ней не бѣ известно полковникъ на майка ѝ. Та, по силата на нѣкакво предчувствие, бѣ помислила да изиска разрешение отъ дирекцията на училището за да види майка си — която чувстваше предъ себе си презъ цѣлото денонощие...

Болната придоби по голѣмъ животъ, може би отъ това, че чу името на малката си дѣщеря — и нейнитѣ изсълзани мълто оцѣтени страни, добила руженетъ отенълъ...